ROZI - proza erotica

de Sergiu Somesan

din volumul « Sapte flori erotice», sub tipar la editura Vremea

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Era sâmbătă şi eu, poetul ieşit la pensie, cum mă numise un coleg lipsit de umor, eram la datorie şi-mi pregăteam rubrica săptămânală. Toată lumea din redacţie mă cunoştea drept „bătrânul poet“, dar prea puţini ştiau că eu nu numai că nu publicasem în viaţa mea măcar o plachetă de versuri, dar nici măcar, ca tot românul, o poezie, acolo, de formă nu mă învrednicisem să scriu. O să mă întrebaţi, atunci, cum se împacă apelativul de poet cu lipsa mea de operă poetică. Povestea e mai lungă şi mai complicată, dar destul de savuroasă ca să merite câteva minute de atenţie. La începuturi, mai tânăr şi ceva mai pletos fiind eu, când m-am angajat la ziar se prea poate că arătam cam stingher, destul că cineva a asociat sfiala mea cu un oarece aer poetic, astfel că m-am trezit peste noapte mai-mare peste pagina literară a ziarului. Tot atunci, căutând prin vechile scrisori ale corespondenţilor am găsit o poezie care îmi plăcuse în mod deosebit. Deşi am publicat-o chiar în numărul următor pentru a încuraja eventualii aspiranţi la gloria literară, acum, peste ani, nu mai ţin minte decât primele versuri:

„Cum fuga către cer a plopului subţire
Nu ne mai cheamă astăzi pe-amândoi,
Ia-ţi, fată, partea ta de fericire,
Dă-mi pumnul meu de suflet înapoi...“

Abia mai târziu mi-am dat seama că publicasem poezia nesemnată; pe foaia de hârtie îngălbenită pe care găsisem poezia nu era nici un nume, dar, cum numele meu apărea undeva în josul rubricii, toată lumea a rămas cu impresia că erau versurile mele. Nopţi întregi am dormit cu spaima că adevăratul autor va ieşi la iveală într-o bună zi să-mi dărâme efemera aureolă obţinută cu nişte versuri străine.

Zilele, apoi anii au trecut unul după altul şi nimeni nu şi-a revendicat poezia, dar nici eu nu am mai scris alta. Renumele însă mi-a rămas şi pagina peste care păstoream apărea la început sâmbăta, apoi a fost mutată ba lunea, ba joia, de nu mai ştiau bieţii mei corespondenţi în ce zi să-şi mai caute răspunsurile. Pagină care cu vremea a ajuns o rubrică măruntă într-un colţ de pagină, în care de cele mai multe ori la poşta redacţiei aveam spaţiu să le răspund câtorva tinere speranţe cu cele câteva fraze-tip pe care le confecţionasem de-a lungul timpului. Din când în când mai rupeam nişte centimetri pătraţi publicităţii, şi atunci publicam versuri sau chiar câte o poezie întreagă. Se vede treaba că proza era altceva, pentru că nu se prea învredniceau tinerii mei corespondenţi să se înhame la ea. În zece ani abia dacă primisem vreo două, trei proze, la care am răspuns pe larg, lăudându-le deşi erau de o valoare îndoielnică. Prea puţin a contat asta, eu primeam vrafuri de poezii în continuare, aşa că nu este de mirare că micul meu birou era considerat grajdul în care Pegas îşi petrece zilele, iar eu – un soi de poet nerealizat căruia nu-i lipseşte decât să se apuce de beţii fără capăt sau să fie călcat în vreo noapte de tramvai ca să ajungă celebru. Cum ţineam mai mult la viaţă decât la celebritate, umblam în majoritatea timpului treaz, iar când totuşi mă ameţeam ocoleam cu grijă tramvaiele. Ei bine, uite aşa, molcom, trecu timpul pe lângă mine fără cine ştie ce evenimente deosebite, de parcă aş fi trăit în dulcele târg al Ieşilor în perioada interbelică, nu în mijlocul ţării, la Braşov, în plină epocă de tranziţie. Guverne cădeau şi altele le luau locul, miniştri de care nu auzisem niciodată erau demişi şi înlocuiţi cu alţii care îmi erau la fel de necunoscuţi, iar eu răspundeam în continuare imperturbabil la poşta redacţiei: „Versurile dumneavoastră trădează un prozator viguros al cărui talent nu poate fi pus, din nefericire, pe de-a întregul în valoare din cauza limitărilor pe care poezia le impune volens, nolens. Reveniţi dacă puteţi cu proză“. În ciuda eforturilor mele îndelungate, după cum am mai spus, de-a lungul anilor abia dacă am primit câteva proze, lucru explicabil până la un punct. Dacă eşti bântuit chiar atunci de muză, o poezie nu îţi ia mai mult de câteva minute să o scrii. Pe când o proză, ehe, aici se schimbă calimera, neicuşorule. Eu munceam cu mici întreruperi de ani de zile la un roman şi încă nu ajunsesem la o formă cât de cât acceptabilă pentru publicare. Anii treceau şi uneori tare îmi era frică de un deadline încă îndepărtat, dar cu fiecare an tot mai aproape şi care îşi făcea simţită prezenţa din ce în ce mai pregnant. Între timp poetele mă înecau sub tonele de versuri

slabe; unele erau atât de insistente, încât veneau să mă caute la redacţie în dorinţa de a mă convinge şi de a-şi vedea publicate poeziile în pagina literară. Iar eu le primeam cu largă inimă, discutând cu ele ore întregi.

Adevărul este că de la meteahna asta mi se trage şi păţania care urmează. Tocmai trezeam printr-o formulare meşteşugită noi speranţe într-o mai veche corespondentă, când Gică, portarul ziarului, ciocăni la uşă şi mă întrebă:

– Primiţi o poetă?

Am vrut să-i răspund că, dacă este poetă sau nu, asta voi hotărî eu, nu el, dar se pare că el luă ezitarea mea drept încuviinţare, aşa că o pofti în micul meu birou fără prea multă ceremonie pe tânăra aspirantă la glorie.

Mai întâi am crezut că vreuna dintre fabricile de bomboane din oraş a împachetat o acadea în satin roz şi mi-a trimis-o cadou. Abia când acadeaua a început să vorbească mi-am dat seama că este vorba de o fată, nu de un produs consumabil ca atare. Avea… la naiba dacă nu îmi vine mai degrabă să scriu în ideograme chinezeşti, pentru că simt că fondul latin al limbii române este insuficient. Nu-i nimic, voi trece dacă trebuie la barză, mânză, viezuroaică şi la ce mai este nevoie, dar tot nu o să vă las nelămuriţi. Avea vreo 20, poate 22 de ani, înălţime medie, părul blond spre şaten – dar astea sunt amănunte lipsite de importanţă. Important este că în momentul în care a proiectat-o creatorul precis a dat o fugă să bea apă sau poate să radă o bere, iar diavolul şi-a vârât din plin coada în alcătuirea ei. Ţâţe, fund, ten auriu şi ochi alunecoşi sunt sigur că aţi mai văzut, dar proporţiile şi mai ales felul cum erau combinate la fata asta te făceau să dai dracului tot. Răsucindu-se să-şi lase poşeta mică pe care o ţinea în mână pe un scaun de lângă uşă, s-a întors cu spatele la mine şi fără să vreau mi-am adus aminte de sfera roz dorită de toţi pinguinii transformaţi în oameni din romanul *Insula pinguinilor*, al lui Anatole France. Mi s-a părut o dovadă de cosmopolitanism, lucru de neiertat pentru un redactor plătit să încurajeze poezia autohtonă, aşa că mi-am mutat iute gândul la *Sonetul 9* al lui Emil Brumaru:

Ţi-s bucile frumoase
ca două fenomene
Cereşti ce se întâmplă

odată într-un mileniu.

Pe hărţile stelare ţi

le-a-nsemnat alene

Cu mâna lui buimacă de

pofte dulci un geniu.

– Mă chemă Rozi, a şoptit ea cu o voce adâncă întorcându-se spre mine – şi în mână avea un caiet dictando pe care îl bănuiam a fi plin de poezii.

Că tot eram în redacţia literară a ziarului – la o adică, încăperea mea de doi pe trei putea fi considerată şi aşa ceva –, mai întâi mi-a fugit gândul la Miron Radu Paraschivescu şi la a lui Hanny. Precis aşa i-a şoptit şi Hanny tânărului pictor şi sculptor. Vă mai aduceţi aminte?

N-ascult de tinerii frumoşi,

Bărbaţii toţi sunt mincinoşi,

Cu-o vorbă dulce

Ei te seduc, te-adorm uşor

Ca mamele copiii lor,

Când vor să-i culce…"

El o priveşte drăgăstos,

Răspunde ea privind in jos:

„Mă cheamă Hanny…“

Ei, problema era că de data asta eu mă simţeam cel sedus şi cel adormit uşor, pentru că Rozi asta a ocolit micul meu birou – locul era cam strâmt, după cu v-am spus – şi înghesuindu-mă – la propriu – şi privindu-mă cam în genul în care am văzut pe Discovery că îşi privesc şerpii cu clopoţei victimele înainte să le consume, mi-a povestit în numai trei minute toată viaţa ei în timp de eu, vorba unui clasic în viaţă, priveam fiinţa diafană din faţa mea ca pe un peisaj.

Era căsătorită de mai bine de un an cu un măcelar, om violent, lipsit de cultură şi de gustul pentru frumos. Da, câştiga bani frumoşi, dar ce folos, dacă Ticu al ei sosea în fiecare seară târziu acasă, bea câteva beri şi adormea de multe ori fără să-i spună o vorbă. Nu era vorba numai că viaţa lor sexuală suferea, dar într-un an de zile nu-i adusese nici măcar o floare. A încercat în câteva seri, când el a ajuns mai devreme acasă, să-i citească din creaţiile ei poetice, dar Ticu a adormit înainte de a-i termina de citit prima poezie. Simte că se iroseşte, viaţa alunecă pe lângă ea fără nici un rost, şi ar face orice pentru a-şi vedea publicate poeziile. Şi când a zis orice şi-a aşezat cele două emisfere perfecte ale muşchilor fesieri pe biroul meu, oferindu-mi privirii ceea ce îi mai rămânea. Şi-i rămânea destul, slavă Domnului, încât eu, bietul de mine, eram pus în mare încurcătură neştiind la ce să privesc mai întâi. O clipă numai, apoi diavolul literar din mine a tresărit şi, amintindu-mi de o altă Rozi – cea a lui Alex Ştefănescu, complet neştiutoare în ale poeziei –, am închis ochii pentru a nu mai vedea ispita din faţa mea.

– De Nichita ai auzit? am întrebat sever, hotărât să nu mai fac nici un pas mai departe până nu aflu adevărul.

– O... , şi-a rotunjit ea buzele pline spre mine, de-mi venea să întind un deget şi să le pipăi să văd dacă sunt reale. Nichita Stănescu… *Leoaică tânără, iubirea mi-a sărit în faţă, Mă pândise-n încordare mai demult. Colţii albi mi i-a înfipt în faţă, m-a muşcat, leoaica, azi, de faţă* – şi, parcă pentru a ilustra cele spuse, dintre buzele ei roşii s-a ivit mai întâi vârful limbii lingându-le, apoi un zâmbet scurt a lăsat să i se vadă şi dinţii albi şi regulaţi.

Auzise de Nichita, puteam deci continua, mai ales că respiraţia i se rărise, ochii i se umeziseră, iar din când în când şoptea întretăiat:

– Aş face orice, dar orice, pentru a-mi vedea publicate poeziile…

Caietul cu opera ei poetică căzuse undeva între noi, ea s-a ridicat de pe birou apropiindu-se şi mai mult de mine, sau poate am ridicat-o eu, mâna mea i-a întârziat molatic pe talie şi a pipăit scurt zona buricului dezvelit, e clar că Alex Ştefănescu o să-mi facă o cronică de două parale atunci când va apărea romanul meu, dar uitate erau tabuuri, interdicţii şi oprelişti, mâna mea cuprinse lacomă unul dintre sânii înveliţi doar în materialul subţire al bluzei, nu avea sutien, şi eu am strâns atunci uşor de sfârc făcând-o să geamă încet. Geamătul mi-a atras atenţia asupra gurii ei, care avea buzele

întredeschise. A închis ochii, apoi şi-a muşcat buzele, ca la urmă să le lingă cu o mişcare rapidă a limbii care îmi amintea mai degrabă de şarpele biblic decât de Eva. M-am aplecat asupra buzelor, uitând de toate, m-am aplecat asupra ei, împingând-o pe micul meu birou, şi cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat dacă nu s-ar fi auzit chiar atunci o bătaie scurtă în uşă.

Cum nu intră nimeni, dar ciocănitul se repetă, mi-am dat seama că nu putea fi decât Patronul, moş Libidache, cum îi spuneam între noi. În redacţie de obicei se bătea la uşă şi se intra imediat sau de cele mai multe ori din cauza grabei nici nu se mai bătea, ci se intra direct. Singurul care făcea excepţie de la asta era Şeful, aşa îi ziceam noi, dar era de fapt patronul nostru. Probabil că fusese des bătut în copilărie pentru că dădea buzna peste oameni, şi acum rămăsese cu o tară psihică, pentru că nu mai intra în nici o încăpere până nu i se răspundea. Oricum nu era singura tară, puteam băga mâna în foc pentru asta. Am fost tentat o clipă să nu-i răspund, dar nu degeaba am scris „Şeful" cu majusculă. Voia să ştie tot ce se întâmplă în redacţie, mai ales dacă era implicată o femeie, probabil că portarul oricum îi spusese, aşa că ar fi fost în stare să ne aştepte oricât până am fi ieşit.

M-am depărat de tânăra poetă, ea şi-a cules caietul cu poezii de jos şi s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului.

– Da, am spus eu, şi şeful nostru trânti uşa ca un taifun.

Ce era el negru şi urât de felul lui, dar acum mi se părea şi mai urât. Băgă mai întâi capul rotund ca o bilă de bowling şi tuns perie, inspectând încăperea cu o singură privire rapidă.

– Ooo – făcu el admirativ spre Rozi, intrând apoi cu totul în micul birou –, o tânără speranţă a liricii româneşti, probabil.

După ce am aprobat în silă, le-am făcut cunoştinţă şi am văzut că Rozi şi-a redirecţionat brusc atenţia spre el când a auzit cine este, deşi, după cum am dat de înţeles, era un om tare urât: avea o faţă neagră-vineţie, plină de negi, şi era buzat până peste poate. Se vede treaba că ceva ţigani îşi amestecaseră sângele în neamul lui. Sau poate aborigeni, pentru că am auzit că ăia sunt cei mai urâţi oameni de pe pământ.

Ne-a invitat la el în cabinet, deşi se vedea clar că ar fi vrut să o cheme numai pe ea. Am plecat aşadar spre canapelele moi şi încăpătoare ale Şefului şi, odată ajunşi, ne-a turnat câte un pahar de whisky.

Am ciocnit, am băut, dar se vedea bine că Şefu' nu avea stare, cu ochii ţintă la elementele de decor cu care o înzestrase Mama Natură pe Rozi. Nu ştia cu ce să ne mai servească – de fapt, ca să spun adevărul, să o servească; cotrobăi prin frigider, era cam gol, dar până la urmă găsi nişte fasole verde sleită şi după ce o scoase se îndreptă spre Rozi ţinând castronul ca pe un trofeu de preţ:

– Uite, aici am nişte *phasoleus vulgaris* gătită de mine personal. E amestecată cu mult *Allium sativum* şi gustul e ameliorat datorită *basilicumului*. E un adevărat deliciu culinar…

Luă cu degetele lui groase, unsuroase şi butucănoase o păstaie de fasole fiartă şi se îndreptă spre Rozi. Şi toanta aia deschise larg guriţa, care mi se păruse atât de frumoasă acum câteva minute, şi primi fasolea ca pe o mare delicatesă.

– E bună, mormăi ea cu gura plină, apoi se pisici: Mai vreaaau…

Şi şeful îi mai îndesă câteva păstăi în gură, apoi se întoarse spre mine:

– Vrei şi tu?

Deşi se vedea că întrebarea era pusă doar aşa, de formă, pentru că nu avea de gând să-şi consume specialităţile culinare pe mine, m-am scuturat oripilat:

– În nici un caz.

Dădu din cap mulţumit şi se întoarse spre Rozi, vârându-i rând pe rând câte o păstaie fleşcăită în guriţa care se deschidea pofticioasă.

Fasole fiartă cu usturoi! Amestecată cu mult busuioc ca s-o facă pe cea care o mănâncă să-l iubească. După cum privea Rozi topită la arătarea plină de negi din faţa mea, începeam să mă întreb dacă nu era ceva adevărat în prostia asta pe care o vehicula Şefu', că dacă le pune busuioc la femei în mâncare asta le face să se îndrăgostească de el. Avea mereu cu el un săculeţ cu busuioc şi chiar când era invitat undeva presăra din belşug peste orice fel de mâncare ce i se servea, de ajunsese de râsul curcilor şi mulţi îl invitau la masă numai să vadă cum procedează. Avea doar liceul, şi ăla făcut la seral, şi ca toţi semidocţii credea că dacă abuzează de denumiri latine pare mai cult. Părea doar caraghios, dar nu eram eu cel care să-i deschidă ochii. Mai ales nu acum.

Între timp se pare că un fel de complicitate tacită se stabilise între cei doi, pentru că mă simţeam tot mai stingher. Dar nu voiam să pierd faza convertirii. Am privit pe

geam afară: da, era senin, puteam să rămân fără teama că un Dumnezeu revoltat va trimite un trăsnet în acest birou în următoarele minute.

Şefu' se îndreptă spre un seif de unde scoase cu gesturi de mare magistru o Biblie. Până şi Rozi făcu ochii mari: atmosfera din cameră nu părea deloc propice unei lecturi din cartea sfântă.

Ce nu ştia ea era că de peste zece ani de zile Şefu' citea un singur pasaj din Biblie, şi numai când voia să abureascā vreo gâscă proastă ca ea. Speram că Diavolul primise dispoziţiile necesare să confecţioneze deja un cazan cu dimensiunile Şefului. Era o blasfemie ceea ce făcea şi nici nu mă mir că i s-au întâmplat apoi atâtea nenorociri.

Oricum, părea nepăsător la gândurile mele. Se îndreptă spre Rozi, care îl aştepta nedumerită, şi Cartea sfântă se deschise automat la Cântarea Cântărilor:

– Ia să citim noi din Cartea Sfântă să vedem ce zice acolo.

Îşi puse ochelarii şi începu să citească clar şi cu dicţie:

– „*Ca un măr între copacii pădurii, aşa este iubitul meu între tineri. Cu aşa drag stau la umbra lui, şi rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele.*"

O privi lung pe deasupra ochelarilor şi Rozi prinse să roşească.

El, asemenea unui păianjen care tocmai prinsese o musculiţă în plasa lui, se aplecă peste ea:

– Oare la ce se referă Cartea Sfântă aici: şi rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele? Oare ce vrea să zică?

Rozi roşi şi mai tare, apoi luă Biblia şi citi ea însăşi pasajul cu pricina.

– Cred că se referă la sexul oral, şopti ea abia auzit.

– Asta e! jubilă Şefu'. Ai văzut, şi la Cartea Sfântă zice că sexul oral nu este un păcat şi că este bine să-l practici.

Rozi îşi reveni şi îl privi uimită:

– Dar cine zice că este un păcat? Mie îmi place foarte mult să fac sex oral. Dimineaţa nici nu îi dau drumul soţului meu să plece la muncă până nu facem asta de două, trei ori. Şi ajută şi la ten, să ştiţi. Când m-am căsătorit eram toată plină de coşuri. Şi uitaţi-vă acum ce ten frumos am…

Era clar că discuţia începea să mă depăşească, şi chiar dacă cerul rămânea mai departe senin am hotărât că era mai bine să mă retrag din preajma lor.

Cu coada ochiului Şefu' prinse mişcarea mea de retragere şi o aprobă suflând greu:

– Da, da, poţi să pleci. Te chemăm noi dacă mai avem nevoie de tine.

Am ieşit fără ca vreunul dintre ei să mă bage în seamă. Am continuat un timp să răspund la scrisorile aspiranţilor la glorie literară. Abia luni, când a apărut ziarul, am văzut că toate răspunsurile era ceva de genul: „În nici un caz, nu!“, „Mai bine vă căutaţi alte preocupări cu care să vă umpleţi timpul!“, „Lăsaţi-vă păgubaşă: poezia nu este pentru dumneavoastră!“.

La vreo oră după toată întâmplarea am văzut-o mai întâi pe Rozi părăsind redacţia, iar la nici un sfert de oră pe urmă a plecat şi Şefu'. Mergea mai gârbovit ca de obicei. Cum între timp se făcuse ora prânzului, am ieşit să iau o masă frugală la restaurantul de peste drum.

M-am întors apoi la redacţie hotărât să-mi scot din minte întâmplările acelei dimineţi şi să mai lucrez vreo două-trei ore la roman.

*

Scrisesem deja câteva pagini, mai băusem vreo trei cafele şi mă pregăteam să plec spre casă când Gică portarul ciocăni iar la uşa mea:

– Mai primiţi o dată poeta?

Înainte de a apuca să-i răspund, Rozi îl dădu scurt la o parte şi intră grăbită:

– Nu stau decât un minut, că şeful vostru e foarte gelos şi mi-a zis să nu mă prindă în preajma ta, dar am nevoie acum de ajutorul tău. Te rooog…

Am privit guriţa roz şi am încercat să nu mă strâmb.

– Spune, am îndemnat-o.

– Mai întâi aş vrea să-ţi dau o veste bună. Îmi sponsorizează o carte de poezii… Nu-i aşa că este minunat?

Mda, mai scosese şi altădată Şefu' nostru cărţi în tiraje de 20-30 de exemplare trase la copiator şi încleiate de mântuială la tipografia ziarului numai ca să ameţească

vreo gâsculiţă la fel ca asta. Am privit-o mai atent şi nu mi s-a mai părut deloc aşa de minunată.

– Dar despre altceva este vorba, spuse ea grăbită. M-a invitat diseară la ora opt acasă la el să discutăm amănuntele. Te rog să nu fii supărat pe mine şi să-mi spui părerea ta sinceră: crezi că trebuie să mă duc?

– Păi, dacă te-a chemat, du-te. E treaba ta, nu? Riscul tău dacă de prinde soţul.

– A, nu de el este vorba… Ticu al meu e un naiv. Dar tu ştii cum este şeful vostru, vorbeşte tot timpul numai în pilde şi parabole şi pe deasupra foloseşte foarte multe cuvinte străine.

Aici avea dreptate. Şefu' avea o gândire atât de întortocheată, încât nici eu, care îl cunoşteam de peste zece ani, nu pricepeam întotdeauna ce vrea să zică.

– Păi, hai să încerc să te ajut. Spune-mi exact cuvintele pe care le-a folosit.

Rozi închise ochii şi încercă să-şi reamintească. Speram să nu ajungă şi la scena cu sexul oral, pentru că nu aveam nevoie de amănunte.

– Păi, a zis cam aşa: „Te aştept diseară la opt la bază să mai discutăm amănunte despre cartea ta de poezii".

Acum era clar ce se întâmplase: Şefu' avea o nevastă bătrână, beţivă şi chiar mai urâtă decât el, care îi făcea viaţa un iad. De câte ori putea, el evada din iadul casnic şi se refugia la redacţie sub pretextul că avea treabă, deşi de cele mai multe ori treaba mergea chiar mai bine fără el. Iar abuzul de cuvinte din vocabularul militar i se trăgea probabil de la faptul că nu făcuse armata, ca orice om normal, pentru că avea un uşor platfus, şi nu voia să se afle că nici măcar de armată nu fusese bun. Oricum le folosea aiurea, după cum era şi cazul de faţă. Cum îşi petrecea mai mult timp la redacţie, pentru el asta însemna „baza", nu casa, cum ar fi fost pentru orice om normal.

Sunt un om onest şi sincer, în care poţi să ai încredere, pentru asta pot băga mâna în foc toţi cunoscuţii mei. Niciodată nu am băgat vreun om la închisoare, nu am tâlhărit şi nu am omorât pe nimeni. Şi nici mare admiraţie faţă de Funar nu am, dar de data asta am procedat exact ca el în anecdota cu ungurul. O ştiţi, nu?

Cică lângă o fântână Gheorghe Funar vede un om că vrea să bea apă.

Omule, nu bea, că fântâna-i otrăvită, îi spune Funar.

Nem tudom, răspunde omul.

Apoi, am zis să bei numai încet că îi cam rece.

Am privit lung la fata din faţa mea. „Mergi numai încet şi ai grijă să nu te împiedici“, îmi venea să-i spun, dar în loc de asta am rostit cât mai nepăsător cu putinţă:

– Păi, asta e. Dacă ţi-a zis să te duci, du-te! Poate este şansa ta să te lansezi ca poetă. Ştii unde stă?

– Da, mi-a spus portarul. Îţi mulţumesc atât de mult! mi-a spus ea alintându-se şi a dat să se apropie de mine să mă sărute.

M-am ferit cu eleganţă.

– Du-te şi ai grijă te tine.

Şi-a scos făptura afara din birou, iar eu mă întrebam cât va mai rămâne întreg din tenul ei atât de greu obţinut după ce va încăpea pe mâinile zgripţuroaicei şefului.

Ar fi trebuit să îmi ajungă atât. Dar se vede treaba că nebănuite rezerve de răutate zăceau ascunse în mine şi ziua asta le-a scos la iveală, aşa că în drum spre casă m-am oprit la un telefon public şi am telefonat ziarului concurent din oraş să-şi plaseze diseară la ora opt un fotoreporter peste drum de casa şefului.

Poate credeţi că ar fi fost îndeajuns? Eh, la naiba, şi măcelarul să nu aibă nici un rol? Încă un telefon acasă la Rozi, şi măcelarul a fost pus pe jar. Am auzit pe urmă de la câteva surse sigure din poliţie că Ticu al ei umblă acum cu un cuţit bine ascuţit la el, dornic să experimenteze operaţia doctorului Ciomu pe Şefu’. Păcat că ăsta a aflat şi a plecat câteva luni din oraş. Abia mai respirăm şi noi liniştiţi. Dar o să se întoarcă, nu?

Povestire din volumul « *Sapte flori erotice* » sub tipar la editura Vremea.